

[O. O. Heilesen.]

rets egen Afgørelse af Advokaters Adgang, ud fra det principielle Synspunkt, at de i det hele taget ikke ønsker, at Advokaterne i deres Virksomhed skal være afhængige af nogen Domstol.

Men selve den svenske Advokatkommissions Beretning er en direkte Imødegaaelse af det ærede Medlem, og jeg synes egentlig ikke, at det ærede Medlems Tale her var nogen særlig god Begrundelse for en udvidet Adgang til Procedure.

Endvidere nævnte det ærede Medlem, at Højesteret maatte tage Generalauditøren og derigennem altsaa havde gjort et vist Skaar i Højesteretssagførernes Eneret til at møde for Højesteret. Men hvad er det for en Argumentation? Generalauditøren repræsenterer Staten, og at Staten kan møde ved sin Embedsmand, ved Rigsadvokaten og ved Generalauditøren, er jo nærmest en Selvfølge. Det viser jo intet som helst i øvrigt om, hvilke Krav der maa stilles, for at man kan procedere for Højesteret, at Staten ved sin egen Embedsmand kan møde i Højesteret. En saadan Argumentation er ogsaa ganske ved Siden af.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at i Retsplejeudvalgets Betænkning havde alle, som ikke var Embedsmænd eller Højesteretssagførere, udtalt sig for det ærede Medlems Opfattelse. Nu vil ærede Medlemmer, hvis de slaar op i Betænkningen (det staar Tillæg B. Sp. 305), finde Retsplejeudvalgets Underudvalgs Betænkning, hvor Dommer Jesper Simonsen, Rigsadvokat Goll, Landsdommer Bærentsen, Højesteretsdommer Troels Jørgensen og Højesteretssagfører Henriques, senere med Tilslutning af Retsplejeudvalgets store Flertal, siger:

„Med Hensyn til Ændringen i § 127¹⁴ — der svarede til et af det ærede Medlems Ønsker — „maa Underudvalgets Flertal med størst mulig Styrke henvise til de Bemærkninger, der er gjort i Underudvalgets forrige Indberetning, som er Ministeriet bekendt. Vi anser den for at være skadelig for Højesteret ved at forringe Rettens Arbejdsvilkaar og bebyrde den med Sager, der ikke fortjener at paaankes. I denne Forbindelse skal vi henvise til de Udtalelser, som Højesteretsdommer Alten fremsatte paa det nordiske Juristmøde i København den 24. August d. A., og hvoraf det fremgik, i hvilken Grad det virker tidsspildende for den norske Højesteret, naar Sagerne føres af Sagførere, der

ikke er øvede i at procedere for denne Ret.“

Det er ikke mine Argumenter, men det er Retsplejeudvalgets Argumenter.

Men, siger det ærede Medlem, Sagførerne har taget en anden Stilling i Retsplejeudvalget. Ja, hvordan hænger det sammen dermed? Hvis man vil slaa op i Betænkningen, vil man der finde en Udtalelse af et Mindretal i Underudvalget, nemlig Overretssagfører Jarner. Overretssagfører Jarner siger i Betænkningen (Tillæg B. Sp. 285—86):

„Naar jeg dog nærer Betænkelighed ved for Øjeblikket at gaa med til en Ophevelse af Prøven“ — altsaa Højesteretsprøven — „er det, fordi jeg maa erkende, at vi vistnok endnu er for lidt indstillet paa den nye Tilstand. Der er endnu for mange, hvis Uddannelse stammer fra den ældre Tid, og som paa den anden Side ikke har resigneret overfor det nye, og der er unægtelig ogsaa for mange, hvis Uddannelse overhovedet ikke er fyldestgørende, og som dog har erhvervet sig Møderet og benytter den. Jeg mener, at dette formodentlig vil rette sig i Løbet af en forholdsvis kort Aarrække, og at Prøven til da bør bevares. Jeg er derfor Medforslagsstiller til det nedenævnte Forslag til en Ændring af Prøven og tiltræder de Betragtninger, hvormed det motiveres.“

Saadan siger det ærede Medlems Kollega, og saa staar det ærede Medlem op her og siger, at der ikke var nogen Sagfører i Retsplejeudvalget, der havde udtalt sig for en Prøve for Tiden. Hvis det skal være Normen for den fremtidige Procedure i Højesteret, saa gratulerer jeg *ikke* Højesteret.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, jeg tror, det vil være tilstrækkeligt, og jeg skal efterkomme de Henstillinger, der er gjort om ikke at fortsætte Diskussionen. Men jeg har dog ment, at det Angreb, her er fremsat, maatte have et kort Svar.

Det ærede Medlem Hr. Povlsen udtalte her, at naar man kunde bruge Overretssagførere ved Nævningetingene, saa var det urimeligt, at man ikke ogsaa kunde bruge dem i Højesteret. Deri tager det ærede Medlem fejl. Det at procedere for et Nævningeting er en helt anden Virksomhed end at procedere i Højesteret. Proceduren i Højesteret stiller helt andre Krav til juridisk Indsigt og juridisk Evne end Proceduren ved Nævningetingene, og